

Arrest

nr. 36 673 van 6 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 6 mei 2007 het Rijk binnen en diende op 30 januari 2008 een tweedeasielaanvraag in. Op 14 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U vroeg een eerste keer asiel aan op 8 mei 2007. Op 26 september 2007 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar die

bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal op 19 december 2007. Het beroep dat u daarop indiende bij de Raad van State werd op 11 februari 2008 verworpen. U diende een tweede asielaanvraag in op 30 januari 2008. Op 1 februari 2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag. Op 29 februari 2008 werd deze beslissing ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken waarna uw dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. U verklaarde tijdens het gehoor niet te zijn teruggekeerd naar Kenia. U legde informatie neer over de Sabaot Land Defence Force (SLDF) waarvoor u op de vlucht bent geslagen. Bovendien wordt u ook gezocht door de autoriteiten omdat ze u ervan verdenken deel uit te maken van het SLDF. U verklaarde nergens anders in Kenia veilig te zijn voor de SLDF omdat ze mensen die informatie hebben overal zoeken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Blijkens de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag, brengt u de problemen die u vreest met de SLDF en de overheid nog steeds in verband met de feiten die u hebt aangebracht in het kader van uw eerste asielaanvraag. Aangaande het conflict in Mount Elgon werd in het kader van uw eerste asielprocedure reeds aangehaald dat het SLDF in de eerste plaats zowel volgens uw eigen verklaringen (gehoorverslag Cg dd. 27 juli 2007, p. 43) als volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier in het kader van uw eerste asielaanvraag) een zeer lokale militia betreft die enkel actief is in Mount Elgon als gevolg van een probleem betreffende de toewijzing van land in dat district. Ook nu brengt u geen enkel overtuigend element aan waaruit blijkt dat u buiten het Mount Elgon district problemen zou ondervinden met het SLDF. U verklaarde dat het SLDF mensen zoekt waarvan ze denken dat ze info hebben en verraders, dat ze macht hebben en de mensen gewoon doden. Maar op de vraag hoe ze u zouden kunnen vinden, kwam u niet verder dan: 'Ik kan het niet direct zeggen maar als ze je nodig hebben, dan moeten ze je vinden.' (gehoorverslag Cg dd. 11 mei 2009, p.3). Uit de grote hoeveelheid internetartikels die u hebt neergelegd blijkt evenmin dat het conflict zich uitbreidt naar andere delen van het land. Het conflict gaat weliswaar gepaard met veel geweld, zowel van de kant van het SLDF als van de overheid maar nogmaals, de geografische omschrijving van het geweld is beperkt tot Mount Elgon district zodat u de mogelijkheid hebt van een intern vluchtalternatief. De recente gebeurtenissen in Kenia en meer bepaald het geweld dat uitbrak naar aanleiding van de verkiezingen is niet van die aard dat een intern vluchtalternatief niet langer mogelijk zou zijn.

Er dient erop gewezen te worden dat Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1). De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de huidige situatie in Kenia niet beantwoordt aan alle vereisten van de definitie in artikel 48/4. Het land werd inderdaad getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, maar eind maart 2008 zijn de gemoederen in bepaalde regio's bedaard. De tussenkomsst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. De VN heeft het niveau van onveiligheid (op de veiligheidsschaal) in Nairobi en Mombasa teruggebracht tot fase 1. Op dit moment kan men bijgevolg niet meer spreken van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict (zie informatie die werd toegevoegd aan het dossier). Artikel 48/4 § 1 is bij gevolg niet van toepassing aangezien het hier een eventueel risico betreft en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze evaluatie geldt onder gelijkblijvende omstandigheden. Ze is vanzelfsprekend onderhevig aan evoluties ten gevolge van een gewijzigde situatie. U herhaalde opnieuw dat u zich nergens anders in Kenia kon vestigen omdat de autoriteiten u ook zoeken maar uw problemen met de overheid werden in het kader van uw eerste asielaanvraag afgedaan als onaanneemelijk. U beperkte zich tot het aangeven dat uw eerdere verklaringen wel als geloofwaardig zouden moeten worden beschouwd (Cg, p.4). Dit volstaat echter geenszins als verklaring om uw beweringen opeens wel als geloofwaardig te beschouwen. U kon tijdens uw verklaringen evenmin overtuigen dat er aanwijzingen zijn dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong andere risico's op het lijden van ernstige schade, i.c. een risico

op doodstraf of executie (Artikel 48/4 § 2 a van hogervermelde wet) of een risico op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing (Artikel 48/4 § 2 b van hogervermelde wet) zou lopen.

Met uitzondering van een artikel waarin de naam van uw oom vermeld wordt, zijn alle artikels die u hebt neergelegd van algemene aard (zie inventaris stukken in administratief dossier) in de zin dat ze betrekking hebben op de algemene situatie en recente gebeurtenissen in (bepaalde delen van) Kenia. Wat het artikel betreft waarin de naam van uw oom voorkomt (stuk 1 eigen nummering) dient te worden vastgesteld dat zijn problemen -hij moest volgens uw verklaringen op de vlucht slaan nadat hij getuigd had voor een onderzoeker van de VN- geen uitstaans hebben met de door u aangehaalde asielmotieven. De (fax)kopie van een Certificate of Service van de Electoral Commission of Kenya, dd. 2002 hebt u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds neergelegd. Zoals eerder gesteld vormt dit geen bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer. Het bevat enkel elementen betreffende uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert *“de schending van de materiële motiveringsplicht”* en van *“het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* aan.

2.3. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Het middel zal dan ook vanuit dit opzicht worden onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Het kan derhalve niet worden weerhouden dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissing genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvraag te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen dient te worden aangevochten. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat volgens het Commissariaat-generaal geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en verzoeker *“niet aannemelijk”* maakte *“dat het verlaten van uw land de enige optie voor u was”*. Verzoeker voert in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nuttige elementen aan om deze vaststellingen te vitiëren en gaat eraan voorbij dat zijn vluchtmotieven in het kader van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden.

3.3. Verzoeker voert, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, aan dat het conflict met de SLDF in Mount Elgon nog aan de gang is. Hij legt een bundel met algemene informatie en internetartikels neer met betrekking tot de algemene situatie en recente gebeurtenissen in Kenia. De Raad merkt op dat het hoe dan ook niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in Kenia om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst zowel door de autoriteiten als door het SLDF werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat de Sabot Lan Defence Force (SLDF) buiten het gebied van Mount Elgon actief is en kan aldus de landeninformatie uit het administratieve dossier niet weerleggen. Uit de neergelegde informatie blijkt evenmin dat verzoeker door de Keniaanse autoriteiten vervolgd wordt of kan worden. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4. Verzoekende partij legt tevens een artikel neer waarin, aldus verzoeker, de naam van zijn oom vermeld wordt. Het artikel houdt geen verband met verzoekers asielmotieven en kan deze bijgevolg niet staven. Betreffende de faxkopie van een *‘Certificate of Service’ van de Electoral Commission of Kenya*, merkt de Raad op dat het certificaat reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag werd neergelegd. Bovendien ondersteunt de faxkopie in geen geval het asielrelaas van verzoeker en kan aldus zeker niet duiden op een vrees voor vervolging of op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Kenia.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet. Hij legt een omvangrijke bundel neer met allerlei algemene mediaberichtgeving. Er dient te worden vastgesteld dat de informatie die verzoeker aanvoert slechts meegeeft dat er gewelddadige incidenten plaatsvonden, wat tevens blijkt uit de informatie van de Commissaris-generaal. Daarnaast geeft de landeninformatie *“Subject related briefing ‘Kenia’ Situatieschets november 2008”* een algemeen overzicht van de gebeurtenissen die verzoeker aanhaalt en een nadere beschrijving van de gevolgen van deze incidenten. Dit ondersteunt de conclusie van de Commissaris-generaal dat de situatie er *“relatief stabiel”* is.

Aangezien verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Dat blijkt echter niet uit de neergelegde artikelen. Uit de artikelen blijkt dat het geweld zich in bepaalde gebieden van Kenia concentreert, namelijk de Rift Valley en Mount Elgon. Verzoeker toont evenmin aan dat het conflict in Mount Elgon zich thans heeft uitgebreid tot andere delen van Kenia. Dit was overigens reeds het voorwerp van de beslissing genomen in de eerste asielaanvraag en werd reeds met de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten. Verzoeker toont niet aan dat de huidige situatie gewijzigd is.

4.3. Waar verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal niet heeft onderzocht of er voor hem een reëel vluchtalternatief bestond kan verwezen worden naar de bestreden beslissing in het bijzonder *“U herhaalde opnieuw dat u zich nergens anders in Kenia kon vestigen omdat de autoriteiten u ook zoeken maar uw problemen met de overheid werden in het kader van uw eerste asielaanvraag afgedaan als onaannemelijk. U beperkte zich tot het aangeven dat uw eerdere verklaringen wel als geloofwaardig*

zouden moeten worden beschouwd (Cg, p.4)". Verzoeker slaagt er niet in het motief van de Commissaris-generaal te weerleggen. De Raad kan dan ook de stelling "*Indien de kandidaat vluchteling een vrees koestert die uitgaat van de staat zelf, dient volgens het UNHCR de mogelijkheid op een intern vluchtalternatief reeds onmiddellijk uitgesloten te worden*" niet op verzoekers asielrelaas toepassen. Daargelaten dat de neergelegde informatie bevestigt dat zo nodig een intern vluchtalternatief beschikbaar is voor verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat verzoeker zijn asielmotieven niet aannemelijk maakt en aldus de noodzaak niet aantoont van een intern vestigingsalternatief.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.5. Verzoeker voert in fine aan "*De beslissing van de Commissaris-generaal nietig te verklaren wegens schending van artikelen 57/6 en artikel 57/9 van de vreemdelingenwet*", maar licht dit niet nader toe. Voor zover dit onderdeel al ontvankelijk is, mist het grondslag.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK